

EL PERSONATGE DE LA SETMANA

Ja fa uns dies, que vaig veure publicada en un diari nacional, una fotografia que em va horroritzar. La mateixa ens mostrava a uns infants àrabs de poca edat, portadors d'uns fusells automàtics. Al peu de la fotografia hi havia aquestes paraules que traduïm literalment: "Nens en les guerilles àrabs. Fins a aquests extrems ha arribat la lluita al Orient Mig. L'organització Al Fatah ha creat una unitat de comandaments juvenils, integrada per nois de fins a setze anys i nens de vuit. Es denomina —la unitat de comandaments—, Ashbal".

Això és tot el que deia el diari respecte a la fotografia. N'hi ha prou, però, per a que ens donguem compte de a quins extrems s'arriba i a les barbaritats a que condueix la guerra.

Quina és la nostra actitud davant d'això? Molt possiblement alguns dels que l'hauran vista, s'hauran sentit còmplices davant la imatge d'uns nens portadors d'armes. Altres l'hauran passat per alt sense un sol comentari. I altres —els que es senten identificats contra la guerra, contra la injustícia, s'hauran

donat compte de que uns nens de poca edat s'han convertit en soldats sense saber el per què i el com. Hauran pensat que aquests nens per mitjà de les armes que els hi ha estat donades, poden matar a un altre nen. O simplement a un home. Un seu germà, per més jueu que sigui.

Nosaltres no creiem en la força de les armes per a que s'arribi a una situació estable entre àrabs i israelites. La pau no pot arribar per obra de les armes i molt menys encara per les armes posades en mans dels infants. Pensem que el poble àrab per més justes que considerin les seves raons que també tenen els israelites, en la mateixa intensitat—, no tenen per a que defensar-les per mitjà del terror, del sabotatge, dels que fan participar a aquests nens que tothom ha pogut contemplar en la fotografia que comentem. Uns nens, uns joves, que per la insconsciència dels grans, mai, mai, podran ser el que realment són i han de ser en aquestes edats.

Davant d'això no podem menys que pensar que l'organització guerrillera àrab Al Fatah, té molt a perdre i molt poc a

guanyar, en aquesta guerra que està enfrontant des de fa molt temps a dos pobles que haurien de viure en convivència amistosa i que per l'antagonisme de dues races estàn empenyats en una batalla que per ara no té fi.

No, a la fotografia. No, al que representa. No, als infants i als joves amb fusells a la mà. No volem que la guerra destrueixi la innocència dels infants i les il·lusions i esperances dels joves.

Golda Meier, és la segona dona que ocupa un càrrec tant important i de tanta responsabilitat en una Nació: el de primer ministre. Indira Gandhi a la Índia, fou la primera dona que assolí aquest important càrrec en la història d'un país, i a la que admirem profundament per les seves qualitats personals i polítiques i per la seva exquisita feminitat demostrada en tantes ocasions.

Hi ha certs paral·lelismes entre les dues primeres ministres. Les dues ocupen aquest càrrec en països profundament marcats. Un per se un país subdesenvolupat i l'altra per les seves circumstàncies històriques i per la guerra que l'enfronta amb els seus pobles veïns.

Certament Golda Meier és la primera dona en la història, que asumeix el poder en una Nació que està atravesant moments crítics i difícils, com son els d'una guerra.

Golda Meier és ja coneguda per la seva personalitat política —demostrada en altres càrrecs— que li han donat la confiança del poble israelita que es sap conduït per una mà ferma, disposada a afrontar les més difícils situacions.

De Golda Meier s'ha n'ha parlat molt i bé. Nosaltres solament volem deixar constància del fet, que ens demostra a la vegada, que la dona està capacitada per a ocupar amb tota autoritat els més difícils càrrecs i portar-los a terme amb plenes garanties d'èxit.

M. MINOBIS

Juan Maragall, 4
Teléfono 24-11-10
FIGUERAS

FARMACIA

XIRRAU